

Francesc Miralles

OBLIVIÒN

Un cel rere l'altre

LLUNA ROJA

Primera edició: març de 2012

Il·lustracions de coberta: Berto Martínez

Il·lustracions interiors: Franzi Rosés

excepte portadetes, Berto Martínez

Disseny de coberta i interior: Book & Look

Maquetació: Marquès, S.L.

Edició: Marcelo E. Mazzanti

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Francesc Miralles, 2012, pel text

© Berto Martínez, 2012, per les seves il·lustracions

© Franzi Rosés, 2012, per les seves il·lustracions

© els seus respectius autors, pels textos i cançons citats

© La Galera, SAU Editorial, 2012, per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95 — 08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Liberdúplex

Ctra. BV-2249, Km. 7,4

Pol. Ind. Torrentfondo

St. Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-3.636-2012

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4156-6

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Muntanya Vermella

Tot va començar amb un astronauta que perseguia un àngel.

Jo tenia deu anys llavors i no havia sortit mai de La Graciosa, un illot de 600 habitants al nord de Lanzarote. La meva vida havia transcorregut entre els carrers de sorra de Caleta de Sebo, la capital d'aquell bocí de terra enmig de l'oceà.

En el meu petit món tothom coneixia tothom. En sortir de l'escola, un prisma rectangular pintat de calç blanca, anava d'expedició en bicicleta fins a la llunyana i desolada Muntanya Groga, o bé em passejava per la segona població de l'illa: una aldea fantasmal, deserta bona part de l'any, anomenada las Casas de Pedro Barba.

Aquells paratges envoltats de blau turquesa bastaven per viure mil aventures. Per això mai no m'havia interessat per l'illa gran, Lanzarote, fins que els meus pares m'hi

van dur un cap de setmana a conèixer una parenta provinent de Veneçuela.

Era una senyora gran que tenia terror a viatjar en vaixell —l'única manera d'arribar a La Graciosa—. Així, doncs, ens havíem citat en un establiment turístic al sud de Lanzarote.

Per primera vegada em vaig allotjar en un hotel amb centenars d'habitacions. El *hall* del Natura Palace tenia un sostre tan alt que feia vertigen només mirar-lo. Hi havia desenes d'empleats polint el terra per on passaven constantment famílies alemanyes i jubilats amb xandall. Tots somreien, contents d'estar a 20 graus en ple desembre.

Però el que a mi em fascinava no era el luxe de les habitacions, ni el bufet lliure amb dotzenes de plats per afartar-se. El que va capturar la meva atenció, des que el taxi ens havia deixat a la porta, era una enorme muntanya vermella que s'aixecava rere l'hotel.

A La Graciosa hi dominen el groc i l'ocre; per això, aquella muntanya volcànica granat fosc em va semblar un paisatge propi de Mart. Només veure-la, em vaig prometre que no marxaria d'allà sense escalar-la una matinada.

Com que a Caleta de Sebo no hi havia cinema ni res que s'hi assemblés, m'havia empassat la col·lecció sencera de pel·lícules de ciència-ficció de casa. Era una herència del germà de la meva mare, l'oncle Zeus, que havia deixat l'illot per traslladar-se a algun lloc prop de Madrid. Jo l'adorava i parlàvem sovint per telèfon, també per comentar aquells DVD.

M'encantava la primera trilogia de *Star Wars*, *Galàctica*, *Space Cowboys*, i també algunes pel·lícules antigues, com ara *Naus Misterioses*. Però les meves preferides eren les que tenien Mart com a escenari. El planeta vermell m'atreia amb una força que no arribava a entendre. El meu desig més gran era visitar alguna vegada aquella superfície de bellesa infernal, una expedició que, segons semblava, no es podria fer fins d'aquí a uns trenta anys. Això essent optimistes.

En veure aquella muntanya vermella, em vaig dir que jo trepitjaria Mart la matinada de diumenge.

.....

Després de compartir el cap de setmana amb aquella vella que havia fet fortuna al nou món —els meus pares ja li havien demanat diners—, el dissabte em vaig ficar ben aviat al llit de la nostra habitació d'hotel, sense dir a ningú les meves intencions.

Ho tenia tot previst. L'alarma del meu rellotge sonaria, amb el volum al mínim, a les sis. Els caps de setmana, els meus pares mai no es llevaven abans de les nou; vaig calcular que tindria prou temps de fer el cim de la Muntanya Vermella quan sortís el sol, i baixar com un astronauta orgullós a l'hora d'esmorzar.

Que els meus pares haguessin llogat una moto per fer escapades mentre jo em quedava amb la veneçolana m'anava

perfecte. Ara disposava d'un casc i d'una parca ultra moderna per resistir el fred clima marcià.

Em vaig despertar abans que sonés l'alarma, quan la foscor encara planava sobre aquell mont rovellat per focs antics.

Després de sortir del llit, em vaig vestir amb silenci. Em vaig posar la parca de la mare, que era poc més alta que jo als deu anys, i vaig sortir de l'habitació amb el casc sota el braç.

Ningú no em va veure travessar amb aquella fila els passadissos de l'hotel. En arribar al vestíbul, on el perill era màxim, vaig tenir la sort que el recepcionista havia abandonat el seu lloc de treball momentàniament.

Abans de creuar les portes de vidre, em vaig ajustar el casc amb la solemnitat d'un astronauta a punt d'abandonar la nau.

Ja a l'espai exterior, vaig encendre la meva lot de butxaca i em vaig guiar entre els cubiculums d'un recinte hotel·ler fins a arribar a una carretera. A l'altra banda s'acabava la civilització i començava Muntanya Vermella.

No hi havia res que es pogués dir un caminó. Mentre la primera claredat vessava per aquell pendent àrid i escarpat, vaig iniciar la pujada fixant tota l'atenció en els meus peus. Tal com havia vist a les pel·lícules de Mart, el terreny estava metrallat com un formatge gruyère. Si no mirava on trepitjava, un d'aquells sots volcànics —alguns semblaven estranyes llorigueres— em faria ensopegar i rodolaria pendent avall.

Després de mitja hora d'esgotadora ascensió, el cim seguia ben lluny, i començava a dubtar que fos capaç de coronar-lo i tornar a temps al campament base. Vaig afanyar-me; el camí es feia cada vegada més costerut i perillós. A la meva esquerra, una profunda ferida a la muntanya formava un barranc prou abrupte per matar-se.

Ja anava a fer mitja volta, quan una figura insòlita es va perfilar sota la llum daurada de l'albada.

«Un extraterrestre», em vaig dir amb el cor disparat, mentre m'aixecava la visera del casc per veure-hi millor.

Però va resultar ser una cosa encara més meravellosa.

Devia tenir més o menys la meva alçada i de la seva esquena prima en sortien dues ales blanques. La forma gràcil de caminar i la seva cabellera que li arribava fins al coll revelaven que era una noia. «Un àngel», vaig pensar tot extasiat.

Tot i que avançava amb més lleugeresa que jo, en arribar al cim es va posar les mans a la cintura i va abaixar el cap, com si hagués de recuperar l'alè.

«Els àngels no es cansen», vaig reflexionar quan ja era a punt d'atrapar-la.

Vaig suposar que era una jove inquilina de l'hotel que, com jo, s'havia escapat de matinada per escalar la Muntanya Vermella. En lloc del casc i d'aquella parca que m'estava fent suar la cansalada, ella s'havia penjat unes boniques ales d'àngel.

Fascinat, en qualsevol cas, per aquell personatge, vaig fer els darrers metres fins al cim ple de curiositat.

Però abans va passar una cosa que quedaria gravada per

sempre en la meva memòria. La nena-àngel es va girar cap a mi i vaig poder veure el seu rostre. Tenia els ulls lleugerament ametllats i un nassarró que contrastava amb els llavis gruixuts que em van somriure per un instant.

No semblava pas estranyada que jo hi fos, però el més insòlit va venir just després. Després de girar la mirada al front, va fer un pas cap endavant i va saltar a l'abisme a l'altra banda.

En una fracció de segon havia desaparegut de la meva vista.

Imaginant el pitjor, vaig córrer cap el cim i vaig abocar-me, molt espantat, per la banda per on havia caigut l'àngel.

El precipici que havia imaginat no hi era, només un pendent rocallós com el que havíem recorregut per arribar fins allà. La llum de l'albada em va permetre contemplar tota aquella falda de la muntanya.

Però l'àngel no hi era.

1a Part

CANÇONS TRISTES PER ARRIBAR A MART

Stardust

*Tots els camins són iguals:
no porten enlloc.*

Tria, per tant, un camí que tingui cor.

CARLOS CASTANEDA

Vaig aterrar a l'aeroport de Barajas amb l'ansietat de qui surt per primera vegada de l'ou.

Acabada l'ESO, en el minúscul centre de La Graciosa no hi havia possibilitat de continuar. Alguns estudiants viatjaven cada dia a Órzola, un port situat al nord de Lanzarote des d'on es podia anar i tornar quan el mar estava serè. Des d'allà encara s'havia d'agafar el bus fins a la capital del municipi: Haría. Els passatges del ferri eren cars, per això la majoria s'establien en algun lloc de l'illa gran on tinguessin parents.

Tota la família dels meus pares, que regentaven la ferreteria del poble, vivia a Caleta de Sebo. Si no volia pagar una residència que costava un colló, l'única opció era instal·lar-me amb l'oncle Zeus, que ja m'havia inscrit en un institut

de batxillerat. Jo estava encantat amb aquella idea, tot i que el curs començava l'endemà.

Després de perdre'm algunes vegades per la terminal d'arribades —mai a la meua vida no havia vist tanta gentada—, vaig arrossegar el meu maletot fins a la sortida on hi havia la cua de taxis.

No va ser fins pujar a un Mercedes Benz blanc que em vaig adonar que no havia tornat a connectar el telèfon mòbil. El taxista es dirigia ja cap al centre de Madrid, quan un SMS del meu oncle em va obligar a demanar-li un canvi de rumb.

El missatge estava escrit amb l'estil d'una carta.

[ESTIMAT NEBOT,
 A CAUSA D'UNA INCIDÈNCIA A L'APARTAMENT,
 AVUI ENS ALLOTJAREM EN UNA CARAVANA DEL CÀMPING
 STARDUST.
 DIGUES AL TAXISTA QUE ÉS A LA DRETA DE LA CARRETERA
 QUE VA DE MADRID A ARANJUEZ, TOT I QUE SEGURAMENT JA
 EL CONEIX.
 T'ESPERO IMPACIENT.
 ZEUS]

Malgrat que en el seu DNI constava com a Zenobio, nom escollit pel seu pare d'acord amb el sant del dia, tothom l'anomenava com el déu grec. Igual de rar, però molt més *cool*.

El meu oncle sempre havia estat extravagant —això era el que m'agradava d'ell—, per això no em va estranyar mas-

sa que hagués canviat la meva destinació en el darrer moment.

El taxista, però, no era de la mateixa opinió, i va anunciar molt seriós:

—Aquest càmping fa dos anys que és tancat.

—Doncs el deuen haver tornat a obrir.

—I un be negre —va replicar mentre em guaitava a través del retrovisor—. Visc a Aranjuez i hi passo cada dia pel costat. Allò està més tancat que el cony de la meva àvia.

Vaig quedar mut. Ningú de Caleta, ni de cap altra banda de Lanzarote, gosaria parlar-li així a un foraster. Vaig voler pensar que allò no era la norma a la gran ciutat.

—Fa dotze anys que porto el taxi —va afegir sense treure'm l'ull de sobre— i sé el que significa dur un passatger a un descampat. No sóc cap imbècil, ho entens?

—No entenc res.

El taxista va sospirar abans de dir:

—Si no m'estàs prenent el pèl, aleshores és que véns de Mart. Però no t'amoïnis, que mentre anem a comissaria jo t'ho explicaré: es tracta de dur el taxista a un lloc aïllat, com ara l'Stardust, i un cop allà apareix la navalla, la pistola o el que l'atractor en qüestió hagi de treure. Quan has donat l'alerta, el lladre ja ha escampat la boira amb la recaptació del dia.

La meva cara d'al·lucinat devia ser reveladora, ja que el taxista va relaxar-se de cop. Havia entès que jo no era cap amenaça, almenys no en el sentit que havia imaginat. Es va limitar a preguntar:

—Pots pagar-me la carrera per avançat?

La caravana i les estrelles

El graner s'ha cremat.

Ara puc veure la lluna.

PROVERBI ZEN

Ja era de nit quan el taxi es va aturar davant d'una benzinera en desús. A sobre de la botiga, que semblava dur anys xapada, hi havia un habitacle lleig de maons on devien haver viscut els propietaris.

—Aquí no és —vaig avisar el taxista, que ja descarregava la maleta del portaequipatge.

—No t'agrada? Doncs ara et fots. Haver-me fet cas quan et deia que l'Stardust és tancat.

—Però... on és el càmping?

—Trobaràs la porta rere la benzinera. El rètol el van robar fa temps. Hi ha gent que col·lecciona aquestes coses. Sort, nano.

Uns segons després, el taxi sortia volant pel desviament cap a la carretera d'Aranjuez.

Tot sol a la benzinera fantasma, vaig consultar el mò-

bil, no fos cas que el meu oncle m'hagués escrit dient que tot plegat era una broma. Però no hi havia entrat cap altre missatge.

Vaig rodejar el petit edifici de maó, que podia a pixats de gat, fins a arribar al que havia estat la porta de l'Star-dust. Era oberta i prou ample perquè hi passessin cotxes i *motorhomes*. Uns metres més endavant hi havia una caseta de vigilància amb el vidre trencat.

Tal com m'havia avisat el taxista, tot allò semblava portar molt de temps tancat, i això feia encara més insòlit el missatge de l'oncle Zeus. El vaig rellegir un cop més.

Per estrany que resultés, el lloc de trobada era allà.

Vaig arrossegar la maleta per un solar cobert de males herbes i brossa. Ni rastre de tendes de campanya o de bungalows.

Cada vegada més espantat, vaig rodejar el bloc de les dutxes i el safareig comunitari.

Llavors el vaig veure, enmig d'un solar més petit, que donava a la part del darrere de la benzineria.

Una caravana solitària sota les estrelles.

El cotxe que l'havia remolcat fins allà ja no hi era, cosa que donava a aquella rulot un aspecte desvalgut, com una càpsula que hagués caigut de l'espai sense possibilitat de retorn.

De cop i volta, es va encendre un llum a la finestra, senyal que el seu ocupant m'havia sentit arribar.

—Oncle Zeus! —vaig aixecar la veu—. Ets aquí?

La porta d'aquella andròmina es va obrir amb un grinyol, tot mostrant una silueta encorbada que em va costar de reconèixer. Semblava que el meu oncle hagués envellit deu anys des de la darrera vegada que l'havia vist.

Em va abraçar amb força, com si provés així d'ocultar-me el seu estat de deteriorament, mentre em deia:

—No saps com m'alegra que hakis vingut... Sé que no esperaves aterrar en un lloc com aquest, però el cert és que han passat moltes coses des d'aquell Nadal que us vaig visitar. I més encara els darrers dies. Aquesta crisi porta la marca del diable, que no té prou infern per ficar-nos-hi a tots.

—Tranquil, tampoc no esperava res d'especial —vaig mentir—. A més, no m'agrada la ciutat.

—A mi tampoc! Per això gairebé m'alegro d'haver perdut el pis, noi.

Va semblar penedir-se de seguida d'haver-me donat aquella notícia, que tenia reservada per a més endavant. Em va donar l'esquena i es va ficar fins al fons de la caravana, mentre udolava:

—Tindrem temps de sobres per xerrar. Ara anem a sopar al restaurant amb el sostre més elegant del món. M'ajudes?

Vaig agafar per un extrem una taula de plàstic, mentre el meu oncle la subjectava per l'altra banda. Vam haver de fer algunes maniobres de gir fins que les potes van aconseguir passar per la porta.

Després de plantar-la a fora, tot i que sabia perfectament la resposta, vaig preguntar:

—El restaurant amb el sostre més elegant del món, dius?

L'oncle Zeus va assenyalar el firmament.

